

Біля цегляного хліва у дерев'яній буді живе собака Сірко. Весь чорний, ноги ж внизу білі, ніби взуті у світлі сап'янці, а над очима — сніжно-білі великі кружальця, що нагадують скельця окулярів.

Його всі люблять. І він намагається віддячити за це і дорослим, і малюкам.

Кожного, хто відчинить хвіртку і ступить на подвір'я, собака зустрічає по-різному: поштарку — кількома глухуватими "гав-гав-гав", дитину — ніжним скиглінням, батька чи матір, коли ті повертаються з роботи, радісним, щирим "гаву-гаву-гаву", ніби хоче сказати: нарешті ви прийшли, я дуже скучив за вами.

Змалечку Сірко подружився з нашими горобцями, які мешкають у хліві на горищі. Коло нього птахи харчуються взимку і влітку.

Якось напровесні, коли повернулися із вирію до рідних домівок шпаки, вночі землю припорошив сніг. Вранці мати вилила у Сіркову миску рештки борщу і макаронів. Собака почав снідати.

Над будою нависла яблунева гілка, яку, наче намистини, густо нанизали горобці. Цього разу з ними прилетів худющий-прехудющий шпак.

Поки Сірко чогось вередував коло миски, птахи, причаївшись, ніби поприлипали до гілок. Терпляче вони чекали своєї черги.

Як тільки собака почистив лапою морду і повільно заліз до буди, виставивши в отворі голову, горобці м'ячиками скотились з гілок на землю і обліпили велику миску.

Шпак з хвилину дивився, як горобці снідали, потім обережно спустився на нижню гілочку, боязко поглядаючи на собаку. Але той ніби

нічого не бачив. Здавалося, що він милується своїми крилатими друзями, що тому й вередував коло миски, щоб більше їжі залишити зголоднілим птахам.

Нарешті шпак набрався хоробрості, зіскочив на землю і швидко підійшов до гурту горобців. Він схопив щось з миски, відбіг до стовбура яблуні і почав похапливо їсти.

Сірко здивовано подивився на незнайомця. Мовчки спостерігав за птахом, поки той не заліз у миску, розігнавши горобців.

Тоді собака, не піднімаючи голови з лап, сердито блиснув очима і кілька разів суворо гавкнув.

Але шпак не розгубився. Він схопив грудочку макаронів і злетів на гілку.

Собака не спуска очей з новачка. А той, попоївши, несподівано заспівав: "Фіють-фіють-фі-фі-фі! Фіють-фіють-фі-фі-фі!"

Птах так радісно і щиро висвистував, що Сірко від задоволення аж зажмурився. Так тривало декілька хвилин. Потім, перепочивши, знову повторив свою вдячну пісню. І собака зрозумів свого гостя.

З того часу шпак щодня прилітав до Сіркової миски попоїсти і так, аж поки не зійшов сніг. Поснідає чи пообідає, сяде на яблуневу гілку і давай висвистувати на все подвір'я. Сірко лежить і слухає, слухає... А той: "Фіють-фіють-фі-фі-фі! Фіють-фіють-фі-фі-фі!"